

[Alfred Jensen.]

viser, at der i hovedstaden er 95 personer, der kan komme ind under begrebet „forsømmelige forsørgere“ og „alkoholister“. Deraf er de 4 forsømmelige forsørgere og de 91 alkoholister. For provinsbyerne er tallet noget større, idet det tilsammen udgør 107. Heraf har de 54 fået betegnelsen „forsømmelige forsørgere“ og de 53 betegnelsen „alkoholister“. For landkommunernes vedkommende foreligger der ingen specifikation. Jeg ved ikke, om det betyder, at tallet er så ringe, at man ikke har villet opgive det, men man må vel gå ud fra, at forholdsmæssigt kan tallene ikke være stort anderledes, end de er for hovedstadens og for købstædernes vedkommende.

Det vil altså sige, at det er talmæssigt udtrykt, at der findes 202 personer, der kommer ind under denne betegnelse — hvad der kan være tale om derudover, ved vi ikke bestemt —, og da der er 10 863 personer, der er blevet berøvet valgretten som følge af de pågældende bestemmelser, er det altså kun et ringe tal, der kommer ind under de betegnelser, som det ærede medlem hr. Hans Hedtoft mente var anvendelige på dem, der blev berøvet valgretten som følge af, at de havde modtaget offentlig hjælp. Jeg skal understrege, hvad min partikammerat, det ærede medlem hr. Aksel Larsen, gjorde opmærksom på, at af disse 10 863 personer, som mistede valgretten i 1948—49, har de ca. 6 000 mistet valgretten, fordi de havde modtaget sygehjælp, og fordi de ikke var medlemmer af en sygekasse, men dertil kommer, at socialministeriet har forset sig noget på tallene og glemt at oplyse, at der også findes andre personer, der har mistet valgretten, nemlig dem, vi i daglig tale betegner som alimentanter. Vi har senere fået at vide, at der findes et stort antal af dem. Hvordan det forholdt sig i 1948—49, ved vi ikke. Vi har fået oplyst, at tallet i 1950—51 var 6 038 i Københavns kommune, og man går ud fra i socialministeriet, at tallet vil være noget lignende for det øvrige land. Det vil altså sige, at der er 12 000 personer alene af denne kategori, der bliver berøvet valgretten. Når vi så tager det tal, der er gældende for 1950—51 — den specifikation, jeg omtalte, gjaldt for 1948—49 —, viser det sig, at der er op imod 24 000 personer, der mister valgretten som følge af, at de har modtaget offentlig hjælp af den ene eller den anden art og med den

vedføjeelse, at den betyder tab af valgret. Det er efter min opfattelse urimeligt, at man opretholder en bestemmelse om, at fattighjælp skal betyde, at man taber valgretten. Det er det under alle omstændigheder efter vor opfattelse. Man har ikke bøjet sig herfor. Man har i grundlovsforslaget opretholdt bestemmelsen om, at personer, der modtager offentlig hjælp, kan frakendes retten til at deltage i valg og frakendes deres valgbarhed.

Når vi stiller ændringsforslag her ved valglovens behandling, er vi fuldt klar over, at det ikke ændrer noget ved grundlovsforslagets affattelse, men vi gør det, fordi vi har den opfattelse, at de gældende regler bør ændres. Man har overfor mig i udvalget sagt, at det var ikke et spørgsmål, der skulle afgøres i forbindelse med valglovens affattelse, det skulle afgøres under loven om offentlig forsorg. Jeg har i og for sig ikke noget imod, at man gør det i forbindelse med lov om offentlig forsorg, men når man har den opfattelse, så forekommer det mig, at det er urimeligt, at man beholder bestemmelsen i valgloven, og det er jo dog betegnende, at i den grundlovsparagraf, hvor der er tale om disse fattigbestemmelser, er de kædet sammen med spørgsmålet om straf, men straffen har man ikke føjet ind i valgloven. Det ordner man på anden vis. Derfor bør man efter vor opfattelse også lade denne bestemmelse glide ud af valgloven, specielt efter det sidste, der er sket, hvor den socialdemokratiske gruppe henvendte sig til socialministeren og bad ham foranledige, at der sker ændringer i lov om offentlig forsorg, så de, der har modtaget kommunehjælp, ikke fremtidig mister valgretten.

Under ændringsforslag nr. 2 har vi stillet forslag om, at bestemmelsen i § 23 angående 10 000 underskrifter ved anmeldelse af nye partier skal udgå. Vi har altid betragtet denne bestemmelse som urimelig og talt imod den, og når dertil kommer de vanskeligheder, man har med at få folk til at skrive under på grund af den frygt, der er for kartoteker, er der en ekstra indvending mod en sådan bestemmelse i valgloven. Jeg har både ved denne behandling af valgloven og ved tidligere behandlinger af valglovsforslag gjort opmærksom på de vanskeligheder, der er for nye partier med at få underskrifterne; og den omstændighed, at der stilles så store krav, som tilfældet er i stk. 2, gør